

– Mielőtt továbbmegyünk, leülök – közölte Angela, és így is tett. Egy korhadó fapadnak jutott a megtiszteltetés a kavicsal felszórt keskeny ösvényen, ahonnan elbűvölő kilátás nyílt a Dagonya-tóra. Homlokáról leitatva az izzadságot a kis batiszt zsebkendővel, amelyet egykor a Dalai Lámától kapott ajándékba. Sokat adott volna érte, hogy elmondhassa: többórás gyalogtúrát abszolválta az elviselhetetlen nyári hőségben – valójában alig huszonöt perce sétáltak ezen a kellemes májusi napon. A Berlinben töltött hosszú évek alatt csak a koronavírus okozta válság idején volt meg a napi tízezer lépés, amikor is nap mint nap kétségbeesetten járkált fel-alá hatalmas irodájában, de az már régen volt. Jelenlegi állapotában legalább annyira szánalmas látványt nyújtott, mint a régi szép, Covid előtti időkben, Trump mellett állva. Angela pontosan tudta: jó sokáig eltart majd, mire a cirka háromezer bankett pusztító hatását semlegesítve valamennyire fittnek érezheti magát.

A vizet nézte. Az előtte elterülő tavacska úgy és annyira volt kellemesen jelentéktelen, hogy éppen megfeleljen az ízlésének. Az optimális hosszúságú nád kecsesen hajladozott az optimális hőmérsékletű, vagyis langy szellőben. A víz kékje optimális árnyalatú volt, a fölöttük elhúzó madarak szárnycsapásai pedig összehangoltabbak voltak, mint bármelyik balettegyüttes koreográfiája, amit valaha látott. Márpedig rengeteget látott, köszönhetően a világ minden tájára tett látogatásainak. Akaraterejét talán soha nem tette annyira próbára, mint egyszer Kínában, amikor jetlag-tól kínozva végignézett egy hétórás kínai operát vendéglátója, a kínai elnök mellett ülve, anélkül, hogy belealudt volna.

Itt, ezen a tóparti padon üldögélve, ilyen időjárás mellett kicsit sem hiányzott neki Berlin, noha még nem szokott hozzá itteni új lakhelyéhez, a Dagonya-tó partján elterülő Klein-Freudenstadthoz. Hogy is szokhatott volna hozzá? Hiszen még csak hat hete laktak itt. Néhányszor végigsétált ugyan a településen, amely szintén az ízlésének éppen megfelelő módon volt kellemesen jelentéktelen, de ez még nem volt elég ahhoz, hogy otthonosan érezze magát. És ki tudja, lesz-e ebben változás?

Az is lehet, hogy még néhány hét, és visszavágyik régi, hektikus berlini életébe – legalábbis a férje ettől tartott, és titokban ő maga is. Pedig letette a nagyesküt, hogy élete alkonyát kettesben, nyugalomban töltik! Vajon mi történne, ha megszegné az ígértét? Mennyire sínylené meg a házasságuk, amelyben a férje már így is éppen elégszer volt kénytelen a háttérbe húzódnival?

– Minden rendben, drágám? – kérdezte Achim, akit tulajdonképpen Joachimnak hívtak, csak egyetemi éveiben úgy találta, az Achim menő becenév. Jó, hát egy kvantumkémikustól nem is

várható el, hogy pontosan ismerje a „menő” szó jelentését. Achim ott állt a pad előtt fehér, rövid ujjú ingében, kék halásznadrágjában, amelyből kikandikált szőrös lábszára, és szürke túracipőjében, amelyet egy fiatal eladónő tukmált rá, mondván, most ez a divat. Angela egyebek mellett azért is imádta az ő Achimját, mert fogalma sem volt róla, mi menő és mi nem. Meg azért, mert velejéig őszinte volt, képtelen a hazugságra. Gyakorta tette föl magának a kérdést: vajon miért nem olyan az összes férfi, mint az én Achimom? De aztán meg is válaszolta magának: mert ha mind ilyen szelídek volnának, az emberiség már régen alulmaradt volna az evolúcióban.

– Drágám, kérdeztem valamit – szólalt meg újra Achim. Folyton aggódott az asszonykéért.

– Minden rendben, Bubikám. Csak egy kicsit melegem van – felelte végre Angela.

Achim az NDK-s időkből megmaradt hátizsákjában kotorászott, és megkereste a régi, horpadt kulcsát, amelyből az apja még az NDK előtti időben itta a vizet. A víznek persze fémes íze volt, de Angela így is felfrissült tőle.

– Szerintem – jegyezte meg óvatosan Achim – nem kéne mindenhová a megszokott cuccaidban járnod.

Hát igen. Angela még mindig fekete szövetnadrágot viselt, és hozzá valamelyik színes blézerét – ezúttal zöldet. Az öt évvel korábban vásárolt túraholmiját időközben kihízta, ezért még mindig ott lapult valamelyik költöződobozban.

– Hétvégén úgyis megyünk Templinbe, majd ott veszek olyat, ami méretben passzol – közölte Angela. Az online rendelés nála szóba sem jöhetett. A számtalan jelentésnek köszönhetően, amelyeket régi életében kapott különböző digitális szakértőktől, túl sokat tudott arról, mi mindent művelnek az online vásárlók adataival. És egyáltalán: mi köze az Amazonnak az ő ruhaméretéhez?

– Ahogy gondolod, drágám – mondta Achim. Ez volt az egyik kedvenc mondata. Lényegesen leegyszerűsítette az életét. Egyébként Angeláét is.

– Putyin szart egyet – szólalt meg egy hang a közelükben. Hat héttel ezelőtt ez a mondat napokig, ha nem hetekig folyamatosan stresszelte volna Angelát. Most azonban mindössze annyit jelentett, hogy elő kell vennie a blézere zsebéből egy újra feldolgozható kakizacsit. Kezében a kis zacskóval odament egy kefe-frizurás, tekintélyes méretű férfihoz, aki fekete öltönyt és napszemüveget viselt. Mike-nak hívták Angela negyvenöt éves testőrét, aki mindig begombolva viselte a zakóját, hogy ne látszódjon kezdődő pocakja. Mike mellett ott állt Putyin. Na nem az orosz elnök, hanem egy kis, zsemleszínű mopsz, bal szeme körül fekete folttal. Achim egy kutyamenhelyről hozta el és ajándékozta a feleségének a nyugdíjba vonulása alkalmából. Az volt vele a célja, hogy a kedves kis állat segítségével Angela végre

leküzdje a félelmét a kutyáktól. És mivel Putyin – nem a mopsz, hanem az eredeti – egyszer szabadon engedett egy nagy fekete kutyát Angela közvetlen közelében, éppen azért, mert pontosan tudott a főbiájáról, a nudliszerű kiskutyát az orosz elnökről nevezte el.

– Én is felszedhetem – mondta Mike. Angelának jó füle volt hozzá, hogy a partnere mikor gondol komolyan egy ajánlatot, és mikor nem. Most is világos volt számára: Mike titokban abban reménykedik, hogy nem kell a büzlő kis kupac fölé hajolnia.

– Ez igazán kedves magától – szólt tehát kópés mosollyal, és odaadta a zacskót a testőrnek.

– Ööö, magától értődik – nyögte az izompacsirta, ám a hangja hallhatóan megremegett. Egy iszlamista merénylő valószínűleg kevésbé hozta volna ki a sodrából, Mike ugyanis arra volt kiképezve, hogy péppé verje a támadót. A zacskóért nyúlt, de Angela, mint aki meggondolta magát, visszahúzta a kezét, és így szólt:

– Á, tudja mit? Hagyja csak. Már megszoktam, hogy én takarítok össze Putyin után.

Körülnézett. Hol egy szemetes? Bezzeg, ha szükség lenne rá, sosincs.

– Átvegyem tőled? – kérdezte Achim, aki nem volt egy undorodós típus, a pókokkal se volt baja, és Trumpra is rezzenéstelen arccal tudott ránézni.

– Majd én viszem – mosolygott rá Angela.

– Igaz, te vagy a gazdi, tiéd az is, amit puttyintott.

– Mit mondtunk a szójátékaidról, Achim?

– Hogy inkább hagyjam őket?

– Pontosan.

– Jól van na. Ha ennyire nem szereted őket, akkor mostantól visszafogom magam.

Angela szabad kezével megcirógatta a férje arcát. – Ennek az elhatározásnak a jegyében most szépen elindulunk haza.

– Aztán hogy otthon mi lesz, ki tudja – vigyorgott Achim. Lefegyverző tudott lenni a vigyora. Pimasz. Ez volt a titkos fegyver, amit, ha bevetett, Angela is önkéntelenül vigyorogni kezdett. Ezúttal is ez történt. Azután Angela a testőrhöz fordult.

– Van rövidebb út vissza a faluba? Szeretnék még almát vásárolni a pitéhez, és mindjárt zárnak az üzletek.

Az üzletek korai zárása volt az egyik a Klein-Freudenstadt és Berlin között tapasztalható számos különbség közül, amelyekről Angela nem tudta eldönteni, hogy elragadónak, vagy inkább hervasztónak találja.

– Almás pite? – csillant fel Mike szeme. Imádta a süteményt és nagyra tartotta Angela cukrásztehetségét. Ugyanakkor folyton aggódott a súlya és a kondíciója miatt. Amióta a Merkel házaspár mellé rendelték, az intenzív edzések dacára két kiló 358 grammot hízott.

Achim nem ismerte ezt a problémát, ő annyit ehetett, amennyit csak akart, soha nem hízott egy grammot se. Ez volt az egyik tulajdonsága, amiért a felesége irigyelte egy kicsit. És most már Mike is.

– Almás pite – erősítette meg az információt Angela. Amióta Klein-Freudenstadtban laktak, majdnem naponta süttött valami finomságot. Szamócás tarte, körtés pite, szilvás lepény... Ami éppen megtetszett neki a főtéri templom tövében álló gyümölcsös standok valamelyikén. Angela nem csak azért süttött, hogy elteljenek valamivel azok az órák, amelyeket alig pár héttel korábban még kormányüléseken töltött, hanem azért is, mert imádott sütni. Egy másik életben talán nem is tudós és politikus lett volna belőle, hanem cukrász. Talán van valahol, a párhuzamos univerzumok egyikében – fizikus létére azt az elméletet vallotta magáénak, hogy nem csak egy univerzum van – létezik egy másik Angela, aki évtizedek óta nap mint nap boldogan és elégedetten készíti a vajas kekszeket és a sajttortát. És ki tudja, talán egy olyan párhuzamos univerzum is létezik, amelyben Angela naponta süti a süteményeket, de egy grammot sem hízik.

– Az erdőn át – pillantott fel a mobiljából Mike – hamarabb visszaérünk.

– Hát akkor rajta – adta ki a parancsot Angela, és határozott léptekkel el is indult az erdő felé. Nyomában Achim, Mike és Putyin. A mopsz kurta, görbe lábaival örülhetett, hogy asszonykája nem a humán egyedek legfürgébbike.

Alig tettek meg száz métert, amikor lódobogás ütötte meg a fülüket. További ötven métert kellett csak megtenniük, és találkoztak azzal a férfival, akinek a hulláját mindössze néhány órával később találják majd meg a kastély tömlőcében.

